

АБДУЛЪ МЕЖИТЪ [всѣ же царство да бѣде вѣчно и неповѣдно!] отечески съ старае за просвѣщеніе то на вѣрны те си подданицы; штъ това, ми съ стрѣва, шставатъ посрамленни мои те неприатели, за това ти шставамъ въ обиточны те си мысли.

Това мое то мало дѣлаце, любезна ми бѣлгарска юность! Еше преди три години готовъ бѣхъ за да го на свѣтъ издамъ. Обаче кога то съ прѣзготовлавахъ, претерпахъ едно прѣстрастно прѣплатствіе штъ клетчицы те и завистлики те человекы, и малъ тога шстана да шстава усердіе то си мѣртво, защо нѣкій штъ наши те мними просвѣтители штъ умразно то си себичество и корыстолюбіе искаха да потѣпчатъ дръги те чрезъ проклето то това свойство и да покажатъ сами себе си на свѣтатъ. Това проклето севечество докара и докарва въ ничтоженіе и въ конечно разореніе и села и градове и сѣщи те голѣмы царства, това постѣпанѣ на завистли выатъ Сатѣрънъ, ме возбраняваше, обаче азъ штакъ движимъ штъ любовродство то дѣрзахъ за да го на свѣтъ издамъ.

Послѣ мое то штъ свѣщовъ штдалеченіе неприатели, или по лснш да кажа ЗШМИ, за да выха уничтожили мое то намѣреніе и штали самш ти прочѣти, а не за дръго нѣщо, писаха на Тѣрново, и предлагаха разны измышленія верхъ мене и мои те книги, кои то азъ ннто съмъ ни мыслилъ, и такъ съ забаки мое то дѣлаце до той часъ. Ти ЗШїли мыслиха, какъ мога да имъ зема славѣ тѣ, акъ съ съ това мало то ми дѣлаце, въ бѣлгарско то поприше прѣдставлявахъ: не бой съ пріателю! съ ед-